

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 19C/102/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114216520
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ágnes Nagyová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2020:1114216520.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I sudkyňou Mgr. Ágnes Nagyovou v spore žalobcu: O. B., E.. XX.XX.XXXX, I. J. XX, S. M., právne zastúpený Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 44 250 029, Nám. sv. Egídia 93, Poprad, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy,

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n ť zaplatiť žalobcovi sumu 1 138,22 eur titulom náhrady škody spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 1 138,22 eur od 06.12.2014 do zaplatenia, a to do 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd žalobu vo zvyšnej časti z a m i e t a .

III. Žalovanému sa nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ō v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenu súdu dňa 05.06.2014 domáhal voči žalovanému - Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra SR, Generálnou prokuratúrou SR a Ministerstvom spravodlivosti SR náhrady škody vo výške 2 069,- eur spolu s príslušenstvom a nemajetkovej ujmy vo výške 20 000,- eur spolu s príslušenstvom titulom nezákonného rozhodnutia v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

2. Žalobu odôvodnil na tom skutkovom základe, že dňa 17.06.2009 bolo voči nemu uznesením vyšetrovateľa sp. zn. ČVS-SKIS-156/IS-1-V-2009 vznesené obvinenie z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa, ktorého sa mal ako policajt vo výkone služby dopustiť tým, že pri vykonávaní úkonu zadržania osoby ju neprímeraným spôsobom fyzicky napadol. Hoci podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť, tá bola uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava IV sp. zn. OPv 132/09 zo dňa 22.07.2009 zamietnutá. Žalobca uviedol, že bol následne na základe personálneho rozkazu Ministerstva vnútra SR č. 259/2009 dňa 24.06.2009 prepustený z Policajného zboru, a to z dôvodov totožných s dôvodmi trestného stíhania. Ministerstvo vnútra SR rozhodnutím sp. zn. SLV-96/PK-2009 taktiež zamietlo jeho rozklad voči personálnemu rozkazu. Podľa žaloby bola dňa 09.02.2010 podaná na Okresný súd Bratislava IV obžaloba pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa, nakoniec však bol žalobca rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 2T/12/2010 zo dňa 30.04.2012 oslobodený spod obžaloby, pretože skutok, ktorý mu bol kladený za vinu, nebol trestným činom. Krajský súd v Bratislave rozhodnutím zo dňa 09.10.2012 zamietol odvolanie prokurátora, čím uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť. Žalobca mal za to, že mu vznikol nárok na náhradu škody vo výške 2 069,- eur titulom trov obhajoby a nemajetkovej ujmy, ktorú požadoval v sume 20 000,- eur. Dôvodnosť priznania nemajetkovej satisfakcie odôvodnil medializáciou jeho prípadu, ktorá začala dňa 24.06.2009 na tlačovej besede zvolanej prezidentom Policajného zboru, na ktorej bolo jeho prepustenie

z Policajného zboru komentované ako "zbavovanie sa Policajného zboru čiernych oviec". Tvrdil, že o tejto udalosti informovala aj TA3, v hlavnom spravodajstve aj stanice STV 1, TV Markíza a TV JOJ. Taktiež uviedol, že sa v dôsledku personálneho postupu Policajného zboru SR stal od 25.06.2009 do 11.08.2010 nezamestnaným. Počas tohto obdobia boli jeho príjmom len dávky sociálneho zabezpečenia v sume približne 55,- eur mesačne a dávka od služobného úradu v sume 72,38 eur mesačne po dobu 12 mesiacov. Žalobca tvrdil, že si toto obdobie intenzívne hľadal zamestnanie, no v dôsledku prebiehajúceho trestného konania spojeného s medializáciou jeho prípadu bezúspešne. V období od 11.08.2010 do 30.03.2012 sa pokúsil podnikat', tiež bezúspešne, keďže celý svoj profesionálny život pracoval ako príslušník motorizovanej jednotky, a tak nemal žiadne iné vedomosti alebo pracovné skúsenosti. Od 3.4.2010 do 09.12.2010 bol nútený prerušiť výkon živnostenského oprávnenia a bol opätovne evidovaný na úrade práce bez nároku na dávku. Od 10.12.2012 začal opätovne podnikat', a to do 27.02.2013, kedy bol znovu prijatý do služby Policajného zboru. Vzhľadom na uvedené žalobca tvrdil, že v dôsledku nezákonných rozhodnutí žalovaného bol nútený žiť viac ako dva roky bez príjmu, pričom takýto život mu priniesol neúmerné psychické vypätie, stres, bez práce sa ocitol zo dňa na deň, žil s hanbou z dôvodu vymyslenej trestnej činnosti a bol verejne ponížený medializáciou jeho osoby. Osobitne duševné ťažkosti mu spôsobovalo vysvetlenie jeho neviny pred rodičmi, priateľkou a blízkymi spolupracovníkmi a priateľmi. Mal tak za to, že prosté odškodnenie v podobe náhrady trov obhajoby nepostačuje na odškodnenie toho, čo v dôsledku trestného stíhania a prepustenia zo služobného pomeru utrpel, a preto žiadal náhradu tejto nemajetkovej ujmy v peniazoch. Deň omeškania žalovaného s náhradou škody určil ako deň nasledujúci po dni jeho opätovného prijatia do služby v Policajnom zbore, t.j. dňom 27.02.2013.

3. Žalovaný - štát zastúpený Ministerstvom spravodlivosti SR dňa 02.09.2014 doručil súdu vyjadrenie k žalobe a mal za to, že nie je orgánom oprávneným konať v mene štátu, keď podľa žalobcu mu škoda mala vzniknúť rozhodnutím vyšetrovateľa, prokurátora a Ministerstva vnútra SR. Preto uviedol, že prijatie obžaloby súdom nemôže zakladať príslušnosť Ministerstva spravodlivosti SR ako orgánu konajúceho v mene štátu podľa § 4 ods. 1 písm. a) prvý bod zákona č. 514/2003 Z. z., pretože výsledkom súdneho konania môže byť aj oslobodzujúci výrok v rozsudku súdu, rovnako aj zastavenie trestného stíhania, pričom práve týmito rozhodnutiami súd odstraňuje protiprávny stav, ktorý spôsobil prokurátor, prípadne vyšetrovateľ.

4. Žalovaný - štát zastúpený Ministerstvom vnútra SR vo vyjadrení doručenom súdu dňa 02.09.2014 a v ďalších vyjadreniach rovnako namietal nedostatok príslušnosti konať v prejednávanej veci v mene štátu a uviedol, že práve z tohto dôvodu postúpil žiadosť žalobcu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na Generálnu prokuratúru SR a následne na Ministerstvo spravodlivosti SR, okrem časti týkajúcej sa personálneho rozkazu Ministerstva vnútra SR č. 259/2009 zo dňa 24.06.2009 v spojení s rozhodnutím Ministerstva vnútra SR č. SLV - 96/PK -2009 zo dňa 30.09.2009 o prepustení žalobcu z Policajného zboru. V tejto časti totiž žalovaný mal za to, že žalovaný - Slovenská republika nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom, rovnako tak potom absentuje aj aktívna vecná legitimácia žalobcu, teda nie je možná aplikácia zákona č. 514/2003 Z. z., keď personálne konanie a služobný pomer sú upravené v zákone č. 73/1998 Z. z. V tomto prípade sa podľa žalovaného jedná o rozhodovanie o statusových veciach, kde služobný orgán neplní funkciu orgánu verejnej moci tak, ako to predpokladá zákon č. 514/2003 Z. z. Žalovaný taktiež odkázal na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej v personálnych otázkach nejde o vzťah verejnoprávneho charakteru, Ministerstvo vnútra SR v tomto vzťahu nevystupuje ako orgán verejnej moci pri výkone verejnej moci, preto sa podľa žalovaného žalobca nemôže domáhať náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Vo vzťahu k uplatnenej nemajetkovej škode žalovaný namietal absenciu následkov medializácie prípadu vo vzťahu k žalobcovi. Namietal tiež uplatnenú majetkovú škodu a mal za to, že žalobca nepreukázal, že bol v personálnom konaní zastúpený advokátom a obdobne aj v konaní o zaistení strelnej zbrane. Za nedôvodné považoval aj uplatnenie úrokov z omeškania z nemajetkovej ujmy a taktiež požadovanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy. Vzhľadom na uvedené žalovaný žiadal žalobu zamietnuť.

5. Nakoniec žalovaný - štát zastúpený Generálnou prokuratúrou SR dňa 10.09.2014 doručil súdu vyjadrenie k žalobe, v ktorom poprel svoje zákonné oprávnenie konať v mene štátu s odkazom na titul, z ktorého sa žalobca domáhal svojho nároku. Tvrdil, že uznesenie o vznesení obvinenia vydal vyšetrovateľ a nie orgán podľa osobitného predpisu v trestnom konaní a mal za to, že sa v predmetnej veci za nezákonné rozhodnutie považuje len uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré vydal vyšetrovateľ, prípadne poverený príslušník policajného zboru s tým, že predmetné uznesenie je predbežne vykonateľné

bez ohľadu na právoplatnosť. Z uvedeného má byť nesporné, že škodu nespôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu /prokurátor/ v trestnom konaní, a teda konať v mene Slovenskej republiky nie je oprávnená Generálna prokuratúra SR. V priebehu konania žalovaný zastúpený Generálnou prokuratúrou SR poukázal v súvislosti s uznesením vyšetrovateľa o vznesení obvinenia na ustanovenie § 206 ods. 1 Trestného poriadku a mal za to, že vyšetrovateľ pri vydaní tohto uznesenia vychádzal z výpovede svedkov a z kamerového záznamu z incidentu, t.j. žalobca si trestné stíhanie privodil sám svojím konaním. Žalovaný namietal žalobu nielen čo do právneho základu, ale aj čo do výšky uplatnenej škody. Vo vzťahu k uplatnenej majetkovej škode vo výške 2 069,- eur namietal vyúčtované trovy obhajoby, najmä neúčelnosť porady zo dňa 07.09.2009, ktorá je zahrnutá do úkonu prevzatie a príprava, takisto úkon - sťažnosť voči uzneseniu, ako aj prítomnosť advokáta na jednotlivých úkonoch v trestnom konaní. Tiež tvrdil, že v uplatnených trovách konania boli naúčtované aj úkony v súvislosti s personálnym konaním žalobcu a správnym konaním o zaistení zbrane. Vo vzťahu k medializácii prípadu žalovaný namietal, že táto bola v súvislosti s personálnym konaním, nie však v súvislosti s trestným konaním. Namietal tiež, že v konaní nebolo preukázané, že v súvislosti s trestným konaním došlo k zásahu do osobného života žalobcu. Žalovaný tak žiadal žalobu zamietnuť z dôvodu neexistencie nezákonných rozhodnutí, absencie príčinnej súvislosti medzi trestným konaním a vyúčtovanými trovami.

6. Žalobca v priebehu konania za orgán oprávnený konať v mene štátu označil Ministerstvo vnútra SR - v časti napádaného personálneho konania, a Generálnu prokuratúru SR v časti týkajúcej sa napádaného nezákonného rozhodnutia vydaného v trestnom konaní. Na základe žiadosti žalobcu o zmenu žaloby potom súd uznesením zo dňa 03.05.2016 pripustil zmenu/rozšírenie žaloby o alternatívu, v zmysle ktorej žalobca žiadal zaviazat' žalovaného zastúpeného Ministerstvom vnútra SR a Generálnou prokuratúrou SR na zaplatenie sumy 12 069,- eur spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške 8,25% od 10.10.2012 a zároveň žalovaného zastúpeného Ministerstvom vnútra SR na zaplatenie sumy 10 000,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25% ročne od 28.02.2013 do zaplatenia.

7. Vzhľadom na vyššie uvedené súd o žalobe rozhodol rozsudkom č. k. 19C/102/2014-183 zo dňa 21.06.2016 tak, že žalovaného - Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR zaviazal na zaplatenie sumy 1 740,42 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne od 03.01.2015 do zaplatenia, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalovaného - Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR, zaviazal aj na náhradu trov konania žalobcovi.

8. Proti uvedenému rozsudku žalobca a aj žalovaný - Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR, podali odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 15Co/52/2017-244 zo dňa 22.05.2019 tak, že napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že najvýznamnejším dôvodom, pre ktorý odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil, bolo, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku týkajúcu sa orgánu, ktorý je oprávnený konať za žalovaného (Slovenskú republiku), keď súčasne konal s oboma orgánmi - Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky aj Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky. Odvolací súd jasne vyslovil právny názor, podľa ktorého Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky je príslušné konať za štát v predmetnej veci, keďže ako prvé predbežne prejednálo žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, okrem toho podľa zákona č. 514/2003 Z. z. účinného do 31.12.2010, teda do vydania namietaných nezákonných rozhodnutí, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 4 ods. 1. písm. b), koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru. Vzhľadom na skutočnosť, že nezákonné rozhodnutie (uznesenie o vznesení obvinenia) vydal vyšetrovateľ Policajného zboru, podľa odvolacieho súdu je jednoznačné, že orgánom oprávneným konať za žalovanú je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a nie Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Krajský súd v Bratislave sa taktiež vyjadril k uzneseniu o vznesení obvinenia, na základe ktorého si žalobca uplatnil náhradu škody a nemajetkovú ujmu, tak, že poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 MCdo/15/2009, podľa ktorého za ústavne konformný treba považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, oslobodenie spod obžaloby, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania v znesení obvinenia pre nezákonnosť. Podľa odvolacieho súdu, pokiaľ ide o náhradu škody titulom trov obhajoby, súd prvej inštancie správne konštatoval, že účtované úkony právnej pomoci v personálnom konaní nevyplývajú z pripojeného

personálneho spisu, rozklad podal žalobca sám a v personálnom spise, ako aj v časti konania o zaistení zbrane absentuje splnomocnenie udelené advokátovi. Odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie aj v časti nepriznania trov trestného konania za dva účtované úkony právnej pomoci, a to sťažnosť proti uzneseniu, ktorý úkon realizoval priamo žalobca a účasť na hlavnom pojednávaní dňa 14.6.2010, nestotožnil sa však s priznanými úkonmi právnej pomoci vo forme porád s klientom, keďže z vyúčtovania nie je možné preskúmať oprávnenosť fakturácie porád a žalobca pred súdom prvej inštancie ani v odvolacom konaní nepreukázal, že k týmto poradám skutočne došlo, a to ani zápisnicou z porady, ktorá sa bežne pri týchto poradách vyhotovuje. Čo sa týka žalobcom uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, podľa odvolacieho súdu žalobca neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal, že došlo k naštreniu rodinných vzťahov, k daným skutočnostiam nepredložil, ani nenavrhol žiadne dôkazy. Nakoniec z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že žalobcom namietané nezákonné rozhodnutia - personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky o prepustení žalobcu z Policajného zboru a rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o zamietnutí rozkladu proti personálnemu rozkladu vydané podľa zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže a Železničnej polície, nie sú podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nezákonnými rozhodnutiami, aj keď ich vydal orgán verejnej moci, avšak nie pri výkone verejnej moci, nemôžu byť predmetom skúmania podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Medzi Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky a žalobcom totiž išlo o samostatný vzťah, keďže žalobca bol v rozhodnom období a naďalej je v služobnom pomere. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uložil súdu prvej inštancie v ďalšom konať len s jedným orgánom v mene žalovanej Slovenskej republiky, za aktívnej účasti strán sporu vykonať dokazovanie a o nárokoch žalobcu opätovne rozhodnúť.

9. Podľa § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Podľa § 391 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať.

10. Vzhľadom na to, že odvolací súd ustálil orgán oprávnený konať v mene štátu (v bode 11. a 12. uznesenia sp. zn. 15Co/52/2017 z 22.05.2019), a to Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ktoré v zmysle § 27 ods. 1 a 2 a § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2010 koná v prípade, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru, ale aj z dôvodu, že ako prvé predbežne prerokovalo žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škodu, súd prvej inštancie v zmysle zásady hospodárnosti konania nevydal samostatné uznesenie o ustálení orgánu oprávneného konať v mene štátu, ale v ďalšom podľa pokynu a právneho názoru odvolacieho súdu, ktorým bol viazaný, konal už len s uvedeným orgánom zastupujúcim Slovenskú republiku v predmetnom spore.

11. Súd na prejednanie veci samej nariadil pojednávanie na deň 10.07.2020, na ktoré sa dostavil právny zástupca žalobcu, žalobca a poverený zástupca žalovaného - Slovenskej republiky, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra SR.

11.1 Právny zástupca žalobcu a žalobca trvali na podanej žalobe v plnom rozsahu. Pokiaľ ide o požadovanú náhradu škody titulom trov obhajoby, argumentáciu žalovaného ohľadom nepreukázania vzniku škody, resp. namietaných úkonov právnej služby považovali za nedôvodnú. Žalobca tvrdil, že každý jeden účtovaný úkon právnej služby prediskutoval so svojím právnym zástupcom. Ohľadom uplatnenej nemajetkovej ujmy tvrdili, že tá žalobcovi jednoznačne vznikla, keďže bol prepustený z práce vo svojom produktívnom veku, daná kauza bola medializovaná, okrem toho personálny rozkaz, na základe ktorého bol prepustený zo služobného pomeru a v ktorom bol uvedený aj dôvod prepustenia, bol zrušený až v roku 2013. Žalobca uviedol, že v prípade požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy mu ide o princíp, aby Ministerstvo vnútra SR rešpektovalo prezumpciu nevinu.

11.2 Poverený zástupca žalovaného mal napriek rozhodnutiu odvolacieho súdu za to, že Ministerstvo vnútra SR nie je orgánom oprávneným konať v mene štátu v predmetnej veci, a to aj z dôvodu, že

žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody odstúpilo Generálnej prokuratúre SR a nárok žalobcu prerokovalo iba čo do rozsahu namietaného personálneho rozkazu. Ohľadom personálneho rozkazu poverený zástupca žalovaného uviedol, že nemôže byť predmetom tohto konania. Pokiaľ ide o náhradu škody titulom trov obhajoby, stotožnil sa s názorom odvolacieho súdu, pričom okrem všetkých úkonov právnej služby týkajúcich sa porady s klientom namietal aj úkon č. 1 - prevzatie vecí a príprava zastúpenia a úkon č. 3 - študovanie dôkazného prostriedku. Čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy, mal za to, že žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy. Žiadal tak žalobu zamietnuť a stranám sporu nepriznať náhradu trov konania. V prípade čo i len čiastočného úspechu žalobcu žiadal súd o 15-dňovú lehotu na plnenie.

12. Súd po oboznámení sa s listinnými dôkazmi, pripojeným osobným spisom žalobcu sp. zn. ČOZ 297920, vyšetrovacím spisom ČVS-SKIS-156/IS-1-V-2009 a trestným spisom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 2T/12/2010 a ostatným obsahom spisu ustálil nasledovný skutkový a právny stav vecí.

12.1 Z výpovede žalobcu na pojednávaní dňa 15.03.2016 súd zistil, že k jeho najprísnejšiemu personálnemu postihu - k prepusteniu bolo voči nemu pristúpené napriek tomu, že nikdy predtým nebol disciplinárne potrestaný. Do aktívneho výkonu v stálej štátnej službe bol opätovne zaradený dňa 27.02.2013. Personálne konanie sa začalo sťažnosťou, ktorá bola podaná na jeho hliadku, a to na základe incidentu, ktorý sa odohral počas jeho služby dňa 09.05.2009 a spočíval v tom, že dal poškodenému facku z dôvodu, že znečistil služobné auto. Celá udalosť bola medializovaná generálom Z., ktorý zvolal tlačovku, na ktorej uviedol, že "zbavuje Policajný zbor čiernych oviec". V čase prebiehajúcej tlačovky bol žalobca ešte v službe. V období od 25.06.2009 do 26.02.2013, keď bol postavený mimo aktívnu štátnu službu, podnikal na základe živnostenského oprávnenia v autodoprave, neúspešne sa uchádzal o pracovné miesta v SBS, v Autocentre AAA na pozíciu výkupca, v TESCO. K svojim osobným pomerom vypovedal, že v čase, keď bol postavený mimo aktívnu štátnu službu, žil v spoločnej domácnosti so svojou priateľkou, čo sa nezmenilo, v čase jeho výsluchu čakali spolu dieťa. V súvislosti s uplatnenou majetkovou ujmu žalobcu uviedol, že jeho trestné stíhanie negatívne vnímala celá jeho rodina, najmä jeho rodičia, ktorí sú povoláním lekári a žijú v Bratislave. Medializáciou jeho prípadu, ktorá začala dňa 24.06.2009 na tlačovej besede zvolanej prezidentom Policajného zboru, došlo k verejnému poniženiu jeho osoby a k hrubému zásahu do jeho osobnostných práv. O tejto udalosti informovala aj televízna stanica Markíza, TA3, STV1 a TV JOJ.

12.2 Uznesením vyšetrovateľa SKIS MV SR sp. zn. ČVS-SKIS-156/IS-1-V-2009 z 17.06.2009 bolo začaté trestné stíhanie voči žalobcovi ako príslušníkovi Policajného zboru pre prečin zneužívanie právomoci verejného činiteľa. Sťažnosť žalobcu zo dňa 25.06.2009 (podľa č. I. 5 - 6 pripojeného trestného spisu Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 2T/12/2010 bola sťažnosť podaná priamo žalobcom, čo preukazuje aj pripojená obálka, na sťažnosti absentuje podpis a pečať právneho zástupcu) proti uvedenému uzneseniu bola uznesením prokurátora vojenskej obvodnej prokuratúry sp. zn. OPv 132/09 zo dňa 22.07.2009 zamietnutá.

12.3 Z obsahu pripojeného osobného spisu žalobcu sp. zn. ČOZ 297920 vyplýva, že žalobca bol prijatý do služobného pomeru príslušníka Policajného zboru SR personálnym rozkazom zo dňa 02.04.2003. Dňa 24.06.2009 bol vydaný Personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 259, ktorým bolo rozhodnuté o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru SR podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. pre porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s tým, že by jeho ponechanie v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. K porušeniu služobnej prísahy žalobcu malo dôjsť dňa 09.05.2009 pri zákroku voči poškodenému O. T. počas nepovolenej akcie, nepovoleného koncertu zakázaného hnutia tzv. Antifa v Devínskej Novej Vsi, a jeho zaistení a následnom predvedení na príslušné Obvodné oddelenie PZ. Ministerstvo vnútra SR rozhodnutím č. p. SLV-96/PK-2009 zo dňa 30.09.2009 zamietlo rozklad žalobcu. Personálny rozkaz reflektoval na uznesenie o začatí trestného stíhania ČVS-SKIS-156/IS-1-V-2009 vydané dňa 03.06.2009, ktorým bolo začaté trestné stíhanie voči žalobcovi pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa. Sťažnosť žalobcu voči tomuto uzneseniu bola uznesením Vojenskej obvodnej prokuratúry zo dňa 22.07.2009, sp. zn. OPv 132/09 zamietnutá ako nedôvodná. Rozhodnutím Ministerstva vnútra SR č. p. SPOU-PO-P-677/2012 z 20.02.2013 bol zrušený personálny rozkaz č. 259/2009 z 24.06.2009, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru a zároveň bolo zrušené aj rozhodnutie ministra vnútra SR č. p. SLV-96/PK-2009 zo dňa 30.09.2009, ktorým bol zamietnutý

rozklad žalobcu. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že konanie žalobcu, ktoré bolo dôvodom jeho prepustenia, nedosahuje intenzitu zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy, ani služobnej povinnosti a že jeho ponechanie v služobnom pomere by nebolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, jeho konanie nenapĺňa všetky pojmové znaky skutkovej podstaty prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona a v čase vydania napadnutého rozhodnutia nebol presne a úplne zistený a preukázaný skutočný stav veci. Po právoplatnom skončení trestného konania žalobca dal návrh na obnovu personálneho konania vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru, následne bol žalobca personálnym rozkazom č. 110 zo dňa 27.02.2013 opäť zaradený do stálej štátnej služby príslušníka Policajného zboru SR, pričom sa mu započítala doba od 25.06.2009 do 26.02.2013 do doby započítateľnej odbornej praxe ako doba trvania služobného pomeru v ozbrojenom bezpečnostnom zbore.

12.4 Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 2T/12/2010-299 zo dňa 30.04.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 09.10.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/107/2012 zo dňa 09.10.2012, bol žalobca oslobodený spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom.

12.5 Žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 03.06.2014 žalobca požiadal Ministerstvo vnútra SR, ktorému bola jeho žiadosť doručená dňa 05.06.2014, Generálnu prokuratúru SR a Ministerstvo spravodlivosti SR o náhradu majetkovej škody vo výške 2 069,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 20 000,- eur titulom nezákonných rozhodnutí - personálneho rozkazu ministra vnútra SR č. 259/2009 z 24.06.2009 v spojení s rozhodnutím Ministerstva vnútra SR č. p. SLV-96/PK-2009 zo dňa 30.09.2009, uznesenia o vznesení obvinenia v spojení s uznesením prokurátora o zamietnutí jeho sťažnosti a obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava IV. Ministerstvo vnútra SR listom zo dňa 01.07.2014 odpovedalo žalobcovi na jeho žiadosť s tým, že podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nie je pasívne legitimovaným subjektom na prejednanie jeho veci v časti personálneho rozkazu v spojení s rozhodnutím Ministerstva vnútra SR, keďže tu nešlo o verejnoprávny vzťah, o konanie ministerstva pri výkone verejnej moci. V ostatnej časti uviedlo, že jeho žiadosť postúpilo na Generálnu prokuratúru SR, konkrétne listom zo dňa 16.06.2014. Generálna prokuratúra SR listom zo dňa 30.07.2014 a dňa 12.08.2014 uviedla žalobcovi, že nie je príslušným orgánom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. na zastupovanie štátu v predmetnom konaní, preto postúpila žiadosť žalobcu Ministerstvu spravodlivosti SR. Ministerstvo spravodlivosti SR listom zo dňa 02.07.2014 a dňa 06.08.2014 postúpilo žiadosť žalobcu Generálnej prokuratúre SR ako orgánu príslušnému konať za štát vo veci nároku žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

12.6 Faktúrou č. 000113 zo dňa 09.09.2013 právny zástupca žalobcu A.. X. Z. účtoval žalobcovi za poskytnuté právne služby v konaní pred Okresným súdom Bratislava IV sp. zn. 2T/12/2010, v konaní pred Ministerstvom vnútra SR č. 259/09, č. k. SPOU-PO-P-677/2012 a pred Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Bratislava V, č. k. ORP-55-4/V-PP-OD-2009 sumu vo výške 2 069,- eur. Podľa príjmového pokladničného dokladu zo dňa 09.09.2013 žalobca uhradil A.. X. Z. sumu 2 069,- eur titulom faktúry č. 000113.

12.7 Z vyúčtovania trov právneho zastúpenia zo dňa 09.09.2013, ktoré potvrdil žalobca dňa 23.10.2013, súd zistil, že si právny zástupca žalobcu v časti "A" účtoval sumu 1 827,30 eur za 30 úkonov právnej služby (1 609,03 eur a režijný paušál 218,26 eur), pričom tieto úkony právnej služby sa vykonali v priebehu trestného konania. V časti "B" špecifikácie právnych úkonov bola účtovaná suma 120,90 eur za 2 úkony právnej služby vo veci podaného rozkladu proti rozhodnutiu Ministerstva vnútra SR o prepustení žalobcu zo služobného pomeru a v časti "C" špecifikácie právnych úkonov bola účtovaná suma 120,90 eur za 2 úkony právnej služby vo veci podaného odvolania proti rozhodnutiu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava V o zaistení zbrane.

13. Podľa § 1 písm. a) a c) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.10.2010 (ďalej len "zákon č. 514/2003 Z. z."), tento zákon upravuje a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. b), f) a k) zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu

b) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru,

f) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní,

k) orgán príslušný podľa písmen a) až j), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 01.01.2013, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. účinného ku dňu 06.12.2014, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 232 ods. 3 CSP lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

14. Predmetom daného konania naďalej zostal žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody vo výške 2 069,- eur titulom trov právneho zastúpenia a nemajetkovej ujmy vo výške 20 000,- eur, to všetko spolu s príslušenstvom, ktorý si uplatnil z dôvodu existencie nezákonných rozhodnutí, za ktoré označil uznesenie vyšetrovateľa SKIS MV SR sp. zn. ČVS-SKIS-156/IS-1-V-2009 z 17.06.2009, ktorým bolo začaté voči nemu trestné stíhanie, uznesenie prokurátora vojenskej obvodnej prokuratúry sp. zn. OPv 132/09 zo dňa 22.07.2009, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia, obžalobu prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava IV zo dňa 09.02.2009, personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 259 z 24.06.2009, ktorým bolo rozhodnuté o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru SR a rozhodnutie Ministerstva vnútra SR č. p. SLV-96/PK-2009 zo dňa 30.09.2009, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu podaný proti uvedenému personálnemu rozkazu.

15. Na základe vykonaného dokazovania súd zistil, že voči žalobcovi bolo uznesením vyšetrovateľa ČVS-SKIS-156/IS-1-V-2009 zo dňa 17.06.2009 vznesené obvinenie pre trestný čin zneužívanie právomoci verejného činiteľa. Hoci voči uvedenému uzneseniu žalobca podal sťažnosť, prokurátor vojenskej obvodnej prokuratúry ju uznesením sp. zn. OPv 132/09 zo dňa 22.07.2009 zamietol. Žalobca bol následne na základe personálneho rozkazu ministra vnútra SR č. 259 zo dňa 24.06.2009 prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru SR pre porušenie služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom. Voči uvedenému rozhodnutiu podal opravný prostriedok - rozklad, avšak bezúspešne, keďže rozhodnutím Ministerstva vnútra SR č. p. SLV-96/PK-2009 zo dňa 30.09.2009 bol zamietnutý. Nakoniec však bol žalobca rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 2T/12/2010-299 zo dňa 30.04.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/107/2012 zo dňa 09.10.2012 oslobodený spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom. Vzhľadom na uvedené si žalobca uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody titulom uhradených trov právneho zastúpenia, ktoré mu mali vzniknúť v trestnom konaní, v konaní o personálnom rozkaze a konaní o zaistení zbrane, ako i náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch z dôvodu, že trestné stíhanie trvalo 2 roky, bezprostredne po začatí trestného stíhania bol prepustený zo služby v Policajnom zbore pre ten istý skutok, ktorý sa mu kládol za vinu v trestnom konaní, následne bol nezamestnaný, pre medializáciu jeho prípadu prezidentom Policajného zboru, ako i z dôvodu psychického vypätia, stresu a depresie. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť, v prvom rade sa však nestotožnil s ustálením orgánu konajúceho v mene štátu, tvrdil, že Ministerstvo vnútra SR nie je orgánom oprávneným konať v mene štátu v predmetnej veci, a to aj z dôvodu, že žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody ministerstvo odstúpilo Generálnej prokuratúre SR a nárok žalobcu prerokovalo iba čo do rozsahu namietaného personálneho rozkazu. Žalovaný ďalej tvrdil, že žalobcom označený personálny rozkaz a rozhodnutie Ministerstva vnútra SR nepredstavujú nezákonné rozhodnutie podľa zákona č. 514/2003 Z. z. a nemôžu byť ani predmetom tohto konania. Pri uplatnenej výške náhrady škody namietal všetky úkony právnej služby, ktoré sa netýkali trestného konania, ako i tie úkony v rámci trestného konania, ktoré boli účtované titulom porady právneho zástupcu s klientom, ale aj úkon prevzatia a príprava zastúpenia (06/2009) a porada s klientom spojená so študovaním dôkazného prostriedku (07.09.2009), keď ich nepovažoval za preukázané. Čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy, mal za to, že žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy.

16. Vzhľadom na opätovnú námietku žalovaného vznesenú na pojednávaní dňa 10.07.2020 ohľadom nesprávneho určenia orgánu konajúceho v mene štátu, súd poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 15Co/52/2017-244 zo dňa 22.05.2019 v tejto veci, ktorým je súd prvej inštancie viazaný, konkrétne na bod 11. a 12. uznesenia, v ktorom odvolací súd jasne vysvetlil dôvod, pre ktorý považoval za orgán konajúci v mene štátu v predmetnej veci práve Ministerstvo vnútra SR, a nie Generálnu prokuratúru SR. Odvolací súd mal za to, že z dôvodu absencie prechodných ustanovení v zákonoch, ktorými bol menený a dopĺňaný zákon č. 514/2003 Z. z., je mutatis mutandis potrebné aplikovať (všeobecné vo vzťahu k novelám) prechodné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z., teda

ustanovenie § 27 tohto zákona, a tak použiť zákon účinný v čase vydania nezákonných rozhodnutí, t. j. účinný do 31.12.2010. Okrem toho tiež uviedol, že práve Ministerstvo vnútra SR ako prvé prerokovalo žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Súd prvej inštancie nemal dôvod na odklon od záväzného právneho názoru vysloveného odvolacím súdom, keď od rozhodnutia odvolacieho súdu nedošlo k zmene skutkových zistení, z ktorých vychádzal odvolací súd a nedošlo ani k zmene právnej úpravy, či k podstatnej zmene rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít po rozhodnutí odvolacieho súdu. Hoci súd prvej inštancie je oboznámený s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/289/2014 zo dňa 14.10.2015 v obdobnej veci (na ktorý poukázal aj v zrušenom rozsudku zo dňa 21.06.2016), ide o rozhodnutie, ktoré bolo zverejnené ešte pred rozhodnutím odvolacieho súdu a z dôvodu, že odvolací súd svoj právny názor ohľadom ustálenia orgánu konajúceho v mene štátu jasne a presne odôvodnil, súd prvej inštancie sa ním riadil a bol ním viazaný.

17. V prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ide o objektívnu zodpovednosť štátu za škodu, ale len za súčasného splnenia troch podmienok - nezákonné rozhodnutie orgánu štátu alebo jeho nesprávny úradný postup, existencia škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím či nesprávnym úradným postupom.

18. Ohľadom prvej podmienky, ktorá musí byť splnená v prípade vzniku zodpovednosti štátu za škodu, a to existencie nezákonného rozhodnutia, súd uvádza nasledovné. V prejednávanej veci bolo zistené, že sa voči žalobcovi viedlo trestné stíhanie na základe uznesenia vyšetrovateľa Ministerstva vnútra SR, sekcia kontroly a inšpekčnej služby ČVS-SKIS-156/IS-1-V-2009 zo dňa 17.06.2009, ktorým bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie za trestný čin zneužívanie právomoci verejného činiteľa. Žalobca bol nakoniec rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 2T/12/2010-299 zo dňa 30.04.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/107/2012 zo dňa 09.10.2012 oslobodený spod obžaloby, pretože skutok nebol trestným činom. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu. Nárok škody sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, keď rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Zastavenie trestného stíhania z dôvodu, že k trestnému činu nedošlo, má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (nález Ústavného súdu SR I. ÚS 320/2016-49 z 7.7.2016). Štát nesie objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Štát sa za situácie, ak aj k vzneseniu obvinenia došlo v zmysle zákona pri uplatnení výkonu práv a povinností orgánu činného v trestnom konaní, nemôže zbaviť zodpovednosti za postup orgánov činných v trestnom konaní, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takom prípade nie je potom rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale je rozhodujúce, či sa ich podozrenie potvrdilo. V prípade, ak sa uplatňuje nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania, ktoré bolo zastavené alebo došlo k oslobodeniu spod obžaloby, sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (nález Ústavného súdu SR I. ÚS 395/2016-26 z 14.9.2016). Vzhľadom na uvedené mal súd jednoznačne za to, že jedna z podmienok zodpovednosti štátu za škodu, a to existencia nezákonného rozhodnutia, tu bola daná, pretože uznesenie ČVS-SKIS-156/IS-1-V-2009 zo dňa 17.06.2009 o vznesení obvinenia voči žalobcovi treba považovať za nezákonné rozhodnutie, keďže žalobca bol spod obžaloby právoplatne oslobodený. V zmysle vyššie uvedených nálezov Ústavného súdu SR je totiž dôležitý výsledok trestného konania, t.j. v tomto prípade oslobodzujúci rozsudok, a nie priebeh trestného konania.

19. Žalobca síce za nezákonné rozhodnutie označil aj uznesenie prokurátora vojenskej obvodnej prokuratúry sp. zn. OPv 132/09 zo dňa 22.07.2009, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia, obžalobu podanú na Okresný súd Bratislava IV, personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 259 z 24.06.2009, ktorým bolo rozhodnuté o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru SR a rozhodnutie Ministerstva vnútra SR č. p. SLV-96/PK-2009 zo dňa 30.09.2009, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu podaný proti uvedenému personálnemu rozkazu, tieto rozhodnutia však nespĺňajú charakteristiku nezákonného rozhodnutia podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Pokiaľ ide o personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 259 z 24.06.2009 a rozhodnutie Ministerstva vnútra SR č. p. SLV-96/PK-2009 zo dňa 30.09.2009, súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, podľa ktorého medzi žalobcom a Ministerstvom vnútra SR, resp. príslušným útvarom Policajného zboru

ako služobným úradom bol v čase do 01.04.2003 služobno-právny vzťah podľa § 2 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície a žalobcom napádané rozhodnutia boli vydané v rámci personálneho konania v zmysle tohto zákona. Preto požiadavka žalobcu na náhradu majetkovej škody (vo výške 2x 120,90 eur - bod 12.7 rozsudku) a nemajetkovej škody, ktorú si uplatnil pre personálny rozkaz č. 259 vydaný podľa zákona č. 73/1998 Z. z. a následne vydaný v rámci obnovy personálneho konania, nemôže byť posudzovaná ako zodpovednostný vzťah verejnoprávnej povahy vyplývajúci z úradného postupu orgánu pri výkone verejnej moci, na ktorý by bolo možné aplikovať zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (viď rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21 Cdo 1010/2000). Uvedený názor vyplýva aj z celkom jasnej definície orgánu konajúceho v mene štátu uvedenej v ustanovení § 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobcom napádané rozhodnutia totiž neboli vydané pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy spadajúcej pod pôsobnosť Ministerstva vnútra SR, ani v trestnom konaní. Právny vzťah založený medzi žalobcom a Ministerstvom vnútra SR je vzťahom špecifickým, služobnej povahy, t.j. svojou povahou vzťahom zamestnaneckým s určitými modifikáciami, ktoré síce môžu evokovať určité rysy výkonu verejnej moci, ale o verejnú moc v ponímaní zákona č. 514/2003 Z. z. nejde. Rovnako sa k tomuto personálnemu rozkazu a rozhodnutiu Ministerstva vnútra SR vyjadril aj odvolací súd v uznesení č. k. 15Co/52/2017-244 zo dňa 22.05.2019, keď mal za to, že tieto rozhodnutia nemôžu byť predmetom skúmania podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

20. Ďalšou podmienkou pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody voči štátu je preukázanie vzniku škody a jej výšky. Základným predpokladom uplatnenia majetkovej satisfakcie je existencia škody, resp. nemajetkovej ujmy a skutočnosť, že došlo k neoprávnenému zásahu a majetková či nemajetková ujma už vznikla. Poslednou podmienkou je preukázanie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba vzťahov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nezákonným rozhodnutím a škodou vzťah príčiny a následku; ak bola príčinou škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o jej skutkové posúdenie vo všetkých konkrétnych súvislostiach, pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku, časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (R 21/1992).

21. Čo sa týka žalobcom uplatnenej náhrady majetkovej škody, súd v konaní posudzoval žalovanú sumu vo výške 2 069,- eur titulom vzniknutých trov obhajoby v trestnom konaní, trov právneho zastúpenia v rámci konania o rozklade a konania o zaistení zbrane, ktoré boli žalobcom špecifikované tak, ako je to uvedené v bode 12.7 tohto rozsudku. Z dôvodu ustálenia súdom, že namietaný personálny rozkaz, ani rozhodnutie Ministerstva vnútra SR nepredstavujú nezákonné rozhodnutie a teda nemôžu byť predmetom tohto konania podľa zákona č. 514/2003 Z. z., taktiež s poukazom na to, že v rámci vyúčtovania trov právneho zastúpenia zo dňa 09.09.2013 boli vyúčtované nielen právne služby poskytnuté v súvislosti s trestným konaním žalobcu (v sume 1 827,30 eur), ale aj právne služby vyúčtované v súvislosti s personálnym konaním, a to dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a rozklad) v sume 120,90 eur, a právne služby v súvislosti s konaním o zaistenie zbrane - rovnako dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a odvolanie) vo výške 120,90 eur, na ktoré žalobcovi nevznikol nárok, súd ich žalobcovi nepriznal. Účtované úkony právnej služby v personálnom konaní totiž nevyplývajú z pripojeného personálneho spisu, najmä keď rozklad podal žalobca sám, v personálnom spise tiež absentuje aj prípadné splnomocnenie udelené advokátovi. Obdobne tomu tak je aj v časti konania o zaistení zbrane.

21.1 Súd po oboznámení sa so špecifikáciou trov obhajoby a pripojeným vyšetrovacím a trestným spisom dospel k záveru, že žalobcovi vznikla majetková škoda v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, keďže v trestnom konaní, ktoré sa skončilo oslobodzujúcim rozsudkom, bol zastúpený obhajcom, ktorý v prospech neho vykonával úkony právnej služby. Žalobca tak využil svoje ústavné právo na kvalifikovanú obhajobu, pričom je irelevantné, či išlo o prípad nutnej obhajoby alebo zvoleného obhajcu. Práve vznesenie obvinenia a následné pokračovanie v trestnom konaní po podaní obžaloby boli priamou a bezprostrednou príčinou vzniku trov spätých s obhajobou. Odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát, je teda nepochybne hotovým výdavkom, ktorý patrí medzi základné druhy trov konania. Žalobcovi tak vznikol nárok na náhradu škody, avšak len čo do uplatnených trov obhajoby v rámci trestného konania (t.j. podľa časti "A" vyúčtovania trov právneho zastúpenia zo dňa 09.09.2013 ide o sumu 1 827,30 eur), a len v určitom rozsahu. Žalovaný v priebehu konania namietal všetky úkony

právnej služby, ktoré boli účtované titulom porady právneho zástupcu s klientom, ďalej sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia, účasť na hlavnom pojednávaní dňa 14.06.2010, ale aj úkon prevzatie a príprava zastúpenia (06/2009) a porada s klientom spojená so študovaním dôkazného prostriedku (07.09.2009), pretože ich nepovažoval za preukázané. Súd po preskúmaní vyúčtovania trov právneho zastúpenia a vyšetrovacieho spisu zistil, že žalobca dňa 09.06.2009 udelil plnú moc advokátovi Mgr. Richardovi Palušovi na jeho zastupovanie v trestnom konaní z dôvodu vznesenia obvinenia pre trestný čin zneužívanie právomoci verejného činiteľa. Sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia však bola podaná priamo žalobcom, teda nie prostredníctvom obhajcu, ako tvrdil žalobca (viď bod 12.2 rozsudku). Súd tiež zistil, že sa právny zástupca nezúčastnil hlavného pojednávania dňa 14.06.2010. Rovnako sa súd stotožnil s námietkou žalovaného ohľadom všetkých úkonov právnej služby (13x), ktoré boli účtované titulom porady právneho zástupcu s klientom, keďže žalobca nepreukázal, a to napriek vyslovenému názoru odvolacieho súdu v rozhodnutí č. k. 15Co/52/2017-244 zo dňa 22.05.2019, že by sa uvedené porady realizovali, pritom tieto úkony právnej služby nevyplývajú ani z pripojeného vyšetrovacieho spisu. Žalobca tak neunesol dôkazné bremeno, keď neposkytol žiadny dôkaz (napr. zápisnicu z porady) o vykonaní týchto úkonov. Vzhľadom na uvedené tak súd nepriznal žalobcovi nasledovné úkony právnej služby spolu s režijným paušálom: sťažnosť proti uzneseniu (57,95 eur + 6,95 eur), porada s klientom spojená so študovaním dôkazného prostriedku (77,26 eur + 6,95 eur), 12x porada s klientom (429,44 eur + 88,28 eur), účasť na hlavnom pojednávaní dňa 14.06.2010 (15,03 eur + 7,21 eur). Súd tak žalobcovi priznal náhradu škody vo výške 1 138,22 eur, pretože mal za to, že zvyšné úkony právnej služby boli skutočne vykonané, tieto úkony právnej služby považoval za účelné a aj dôvodné, dokonca žalobca príjmovým pokladničným dokladom zo dňa 09.09.2013 preukázal, že svojmu obhajcovi uhradil žalovanú sumu. Nad uvedenú priznanú sumu náhrady majetkovej škody súd žalobu zamietol.

21.2 Keďže sa žalovaný dostal do omeškania so zaplatením náhrady škody žalobcovi (trov obhajoby), súd žalobcovi priznal aj úrok z omeškania v zmysle ustanovenia § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 01.01.2013, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. vo výške 5,05 % ročne, a to z priznanej sumy 1 138,22 eur od 06.12.2014 do zaplatenia, t.j. odo dňa nasledujúceho po uplynutí 6-mesačnej lehoty Ministerstvu vnútra SR na predbežné prerokovanie nároku žalobcu na náhradu škody, keď žiadosť žalobcu bola Ministerstvu vnútra SR doručená dňa 05.06.2014. Výška úrokovej sadzby úroku z omeškania k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, t.j. ku dňu 06.12.2012 potom predstavovala 5,05 % ročne.

22. Ohľadom lehoty určenej na zaplatenie priznanej sumy, t. j. do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, súd uvádza, že v zmysle § 232 ods. 3 CSP určil lehotu na plnenie tak, ako to žalovaný navrhol, a to vzhľadom na to, že žalovaným je Slovenská republika zastúpená príslušným orgánom, u ktorého prebieha proces schvaľovania peňažných prostriedkov odchádzajúcich z rozpočtu.

23. Nakoniec, pokiaľ ide o žalobcom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch z dôvodu trestného konania, medializácie jeho prípadu, z dôvodu pociťovaného stresu a depresie, súd dospel k záveru, že žaloba v tejto časti nie je dôvodná, žalobca neunesol bremeno tvrdenia, ani dôkazné bremeno, preto súd žalobu v tejto časti zamietol. Súd nemal za preukázané, že trestné stíhanie zasiahlo do života žalobcu v takej miere a intenzite, ktoré by odôvodňovalo priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobca neprodukoval žiadny dôkaz na preukázanie tejto skutočnosti, taktiež neodôvodnil, prečo nie je dostatočným zadosťučinením iba samotné konštatovanie porušenia práva. Žalobca len vo všeobecnosti tvrdil, že došlo k narušeniu jeho rodinných a sociálnych vzťahov, svoje tvrdenia však nepodporil relevantným dôkazom, a to ani napriek tomu, že neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena v tejto časti žaloby bolo konštatované aj odvolacím súdom v uznesení, ktorým bol zrušený rozsudok súdu prvej inštancie. Hoci žalobca na pojednávaní dňa 10.07.2020 predložil súdu štatistiku vývoja nezamestnanosti z Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava zo dňa 13.03.2020, uvedené nepreukazuje dopad trestného konania na život žalobcu. Čo sa týka medializácie prípadu žalobcu ako príslušníka Policajného zboru v súvislosti s personálnym rozkazom a jeho prepustením zo služobného pomeru, súd poukazuje na bod 19. tohto rozsudku, v ktorom dospel k záveru, že ani personálny rozkaz č. 259 z 24.06.2009, ani rozhodnutie Ministerstva vnútra SR č. p. SLV-96/PK-2009 zo dňa 30.09.2009 nemôžu byť predmetom skúmania podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Z uvedeného je teda zrejmé, že sa žalobca titulom týchto rozhodnutí nemohol domáhať náhrady nemajetkovej ujmy v danom spore. Súd však mal za to, že ani medializované informácie tejto kauzy nemohli pôsobiť na žalobcu dehonestujúco alebo urážlivo, keďže informácie boli poskytované vždy bez označenia jeho mena a

priezviska, informácie boli len všeobecné a vyvážené. Pre priznanie nemajetkovej ujmy však sama závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy nie je jediným a výlučným faktorom pre určenie zadostučinenia v peniazoch. Právne relevantná je len taká nemajetková ujma, ktorej vznik je v príčinnej súvislosti s neoprávneným zásahom. Základným predpokladom uplatnenia majetkovej satisfakcie je existencia nemajetkovej ujmy, teda existencia skutočnosti, že došlo k neoprávnenému zásahu a nemajetková ujma už vznikla, a preukázanie, že zásah do osobnostných práv mal skutočne tvrdený následok. Preukázanie vzniku takéhoto následku zaťažuje poškodeného. Zákonodarcu pri existujúcej právnej úprave všeobecnému súdu neposkytol oprávnenie na poskytnutie primeranej nemajetkovej ujmy len pri konštatovaní porušenia práva žalobcu bez negatívneho prejavu v jeho sfére, a to na rozdiel od čl. 127 Ústavy SR relevantného pre Ústavný súd SR. V konaní o nároku podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je žalobca zaťažený dôkazným bremenom ohľadom vzniku a rozsahu nemajetkovej ujmy, pričom musí preukázať konkrétny negatívny prejav nemajetkovej ujmy vo svojej osobnostnej sfére (rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Co 129/2014-116 zo dňa 21.05.2014). Nemajetková ujma je určitou náhradou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v nemajetkovej sfére dotknutej osoby. Je pri tom podstatné, v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť a postavenie fyzickej osoby. Súd v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. môže priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch len za predpokladu takej intenzity týchto následkov, že konštatovanie porušenia práva nie je postačujúce pre odstránenie následkov, ktoré u žalobcov nastali, pretože došlo k značnému zníženiu ich dôstojnosti a spoločenskej vážnosti. Súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 1/2012-38 z 12.01.2012, v ktorom bolo vo vzťahu k dôkaznému bremenu pri uplatnenom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. skonštatované, že dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i kritérií pre určenie jej výšky, stíha výlučne poškodeného.

24. Vzhľadom na uvedené súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

25. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

26. O nároku na náhradu trov konania (prvoinštančného a odvolacieho) súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 396 ods. 3 CSP. Súd dospel k záveru, že hoci žalobca bol úspešný čo do priznanej sumy 1 138,22 eur, neúspešný bol čo do sumy 20 930,78 eur, keď súd žalobu v tejto časti zamietol. Úspech potom v tomto konaní možno priznať žalovanému (zo žalovanej sumy vo výške 22 069,- eur súd priznal žalobcovi sumu 1 138,22 eur, t.j. čiastočný úspech žalobcu je 5,16%, čiastočný úspech žalovaného 94,84%, celkový úspech žalovaného je 89,68%). Keďže si však žalovaný neuplatnil nárok na náhradu trov konania, súd rozhodol tak, že žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno písomne podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava I.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.